

Faustovská civilizace se obrátila k rovnostářství

Autor: Émile Durand

Pravda o ženách o vztazích mezi pohlavími bývá zpravidla pro muže tou poslední, nejtvrdší a emocionálně nejobtížněji stravitelnou ze všech „red pills“: zatímco pochopení **genetických a biologických** rasových odlišností, pravda o Hitlerovi a 2. světové válce či **židovské otázce** u lidí obdařených jistou dávkou intelektuální otevřenosti a kritické myšlení obvykle přichází bez větších zádrhelů, prozření o ženách obvykle kráčí ruku v ruce s koňskou dávkou popírání. Není ostatně nijak snadné a lehce stravitelné přiznat si, že stvoření, jež považujeme za křehká, citlivá a vyžadující naši oporu ve skutečnosti fungují v naprosto odlišném morálním univerzu, zcela v rozporu s mužským chápáním slušnosti a cti.

Při debatách o zničujících dopadech „ženské emancipace“ na naši společnost se pozornost nejčastěji soustředí na stimuly, díky nimž ženy zanedbávají stále více své tradiční povinnosti a úkoly, kvůli čemuž dochází k podkopání stability společnosti. Pro společnost i civilizaci jako takovou však byla více zdrcující skutečnost, že toto „osvobození“ rozptýlilo muže a nakonec jim *de facto* znemožnilo plnit své úkoly při budování a udržování civilizace.

Jedním z nepostradatelných základních kamenů vzniku a zachování civilizace je spojení ženské volby partnera s životním úspěchem mužů ve skutečném životě. Feminismus a sexuální emancipace přinesly rozpojení mužského úspěchu při budování civilizace od zdaru při hledání partnerky, což je hlavní příčinou neduhů sužujících naši společnost.

Ve zdravé společnosti se úspěch při hledání dívky-potenciální manželky přímo odvíjí od vlastností nezbytných k vytvoření a zachování civilizace tedy svědomitosti, spolehlivosti, pracovitosti a inteligence atd. Háček – a současně také příčina největšího šoku při odkryvání pravdy o ženách – však spočívá v tom, že tyto vlastnosti ženy nepovažují za vzrušující, ba právě naopak: pokud něco, tak je odpuzují a muže, pro něž jsou tyto vlastnosti hlavními osobními přednostmi, považují ženy za nudné.

Proto bylo už od nepaměti pokládáno za nezbytné neposkytovat ženám při výběru partnerů

volnost – nebo ji alespoň v co možná největší míře umenšit. Pro ženy přitažlivé a okouzující mužské vlastnosti totiž civilizaci ze své podstaty škodí.

Co víc, jakékoliv společenské uspořádání, jež dopravá ženám při výběru partnera svobodu, nevyhnutelně odvádí pozornost mužů od jejich civilizačního poslání, když nově musí vydat nemístné množství svého času a energie na hledání ženy a následně – pokud při tom uspěje – i její udržení neustálými projevy pro ženu přitažlivých povahových vlastností. Jinak řečeno, ve světě ženské emancipace se nalezení a udržení partnerky stává pro muže samostatnou misí, oddělenou od úspěchu dosaženého v jeho hlavním povolání a poslání. Právě tomu se tradiční morální systémy a zvyky snažily předejít.

V prostředí moderního Západu dnes musí většina bělochů vynakládat značné množství energie i času na nalezení a udržení ženy a nemůže se tak plně soustředit na osvojení si a výkon svého povolání, ať už je jím věda, řemeslo nebo umění. Ani sňatek tento problém nijak neřeší a dokonce ani příliš nezmírňuje riziko. Kvůli velice laxní právní úpravě rozvodů si muži – pokud tedy nechtějí, aby se jim manželství nerozpadlo – musejí neustále udržovat svůj šarm a alfa přístup a zůstat tak pro své ženy dostatečně vzrušující.

Vybudovat a udržet největší civilizaci lidských dějin není nic lehkého. Běloši mají plné ruce se stavbou raketoplánů, odhalováním tajemství lidského života, rozšifrováním lidského genomu atd. Tyto úkoly si žádají nerušené koncentrace, účelného využití drahocenného času a energie a plné odevzdání se věci. To nutně znamená dlouhé hodiny trávené v práci, často spojené s nedostatkem spánku, což negativně ovlivňuje kromě jiného i úroveň testosteronu. Udržet si ženu a současně přispívat k civilizačnímu poslání se tedy v moderních podmínkách stává pro muže břemenem téměř neúnosným. Máme-li si zachovat naši velkolepou civilizaci, neměli by muži plýtvat svou energií na nalezení a udržení si ženy.

Západní společnost tak musí zcela bezpodmínečně znovu vytvořit takové podmínky, kdy slušný muž může najít a udržet si odpovídající ženu v manželství s minimální námahou, aniž by se pro ni musel neustále dělat vzrušujícím – což ve zkratce spočívá v kouzlu, jež pro ženy mají protispolečenské mužské vlastnosti (**narcismus**, **machiavellismus** a **sociopatie**). Lepší investicí tohoto potenciálního úsilí totiž jsou činnosti směřující k upevnění civilizace.

Naše faustovské usilování o nekonečno nás vede i k touze probádat a pochopit kořeny přirozených jevů, což samozřejmě platí i pro starobylé zvyklosti. V naší neukojitelné touze odložit vše, co se vzpírá rozumovému vysvětlení, jsme zavrhnuli odvěké tradiční role pohlaví a odstranili společenské mechanismy omezující volnost žen. Tyto jedinečné sklony jsou zdrojem naší velikosti – ale současně také příčinou největších tragédií. Zničením společenských kontrolních mechanismů ženského chování se nám otevřela unikátní příležitost pozorovat a tím pádem i odhalit skutečnou přirozenost žen – a naše generace se od tohoto poznání v jakémsi traumatu civilizačního rozsahu zhrozena odvrací.

Běloši bývají povětšinou důvěřiví idealisté, což se odráží i v našem chování k ženám. Proto si je naše civilizace zidealizovala. Jak si však postupně uvědomujeme katastrofické následky vlastní naivity, narůstá i naše zklamání a cynismus.

Jako civilizace jsme projevíli značnou naivitu, když jsme uvěřili, že ženy nám za odstranění překážek v jejich životech, poskytnutí rovných práv a svobodu jednat podle své vůle budou vděčné. Neviděli jsme žádné logické důvody, proč omezovat sexuální svobodu žen, a tak jsme se zbavili zavedených zvyklostí sloužících tomuto účelu.

Můžeme si však pogratulovat – stali jsme v análech lidské existence prvními, kdo systematicky „rozpitval“ a pochopil skutečnou přirozenost žen, toto největší mystérium předchozích věků. Dalo by vlastně říct, že **manosféra** 1] se svým využitím konceptu „game“, 2] vědecko-systematickým přístupem k porozumění ženského sexuálního chování a využitím těchto poznatků ke svádění, mohla vzniknout jedině v naší faustovské civilizaci. Jsou to totiž právě ony impulzy, jež nás pudí překonat a ovládnout přírodu prostřednictvím empirického poznání, díky nimž jsme vytvořili empirický systém k překonání ženských sexuálních instinktů.

Jakkoliv je učení manosféry přesvědčivé, užitečné a podpořené empirickými důkazy, samo o sobě naši civilizaci nezachrání. Konec konců, cílem „game“ zůstává svádění žen, takže její podstatu nelze oddělit od podbízení se ženským sexuálním instinktům. Základním stavebním kamenem všech vyspělých civilizací ale nikdy nebylo uspokojování ženských sexuálních instinktů, nýbrž jejich *přehlížení*, a to z výše popsaných důvodů: vlastnosti pro ženy vzrušující jsou ze své podstaty antitezí civilizace.

Pokud ale „game“ spásou naší civilizace nebude, kde jinde se máme poohlížet? Odpovědí je obnova patriarchátu, tedy mimo jiné konec sexuální emancipace, posílení manželských svazků a zapojení rodičů do výběru partnera. Tento nový patriarchát se však od toho starého v jednom důležitém bodě bude lišit: bude se opírat o empirické důkazy a naši traumatickou zkušenost s poodhalenou skutečnou ženskou přirozeností za situace, kdy došlo k zániku společenských institucí a zvyků vytvořených za účelem omezení jejich sexuální svobody. Nový patriarchát bude ten původní (tj. tradiční) převyšovat, protože zatímco tradice předpokládá slepou poslušnost zvyklostem, my dnes disponujeme i vědecko-empirickým pochopením jejich užitečnosti.

Tato žízeň po novém patriarchátu je v první řadě vzpourou poctivých, ale naivních a důvěřivých bělochů, kteří měli to štěstí – nebo spíš smůlu – nahlédnout do propasti sexuální svobody a nabýt tak poznání o skryté ženské přirozenosti. Jde o reakci čestných mužů, kteří prozřeli a spatřili ženskou podstatu, protože však nejsou manipulativní a vypočítaví, nevyužívají toto poznání ke svádění zástupců žen. Je to ze své nejniternější podstaty vzpoura upřímnosti faustovského muže proti pokrytectvím zamořeným vztahům pohlaví v moderním světě.

Je to revolta proti pokrytectví žen, které se rády označují za silné a nezávislé, ale zároveň se ochotně podřídí prvnímu dominantnímu a násilnému muži, na něhož narazí. Je to ale také vzpoura proti ostatním mužům, kteří mají u žen celkem úspěch, ale přesto ochotně papouškují politicky korektní bláboly o hodnotě genderové vyváženosti a respektu k ženám – jako by nechápali, že už jejich úspěšnost sama o sobě tato tvrzení vyvrací.

Nový patriarchát musí přitáhnout uzdu nejen emancipovaným ženám, ale také alfa mužům – to oni se totiž stali hlavními vítězi sexuální revoluce. Divoké, emancipované ženy dávají vlastnostem alfa mužů přednost před dlouhodobými zájmy jednotlivců, rodin i civilizace – tyto vlastnosti jsou však podstatně důležitější pro primitivní a válečnické společnosti než pro ty moderní. Alfa vlastnosti samy o sobě nevytvářejí civilizace, naopak je dost často ničí. Tvůrci civilizací bývají především „beta“ muži a smyslem nastolení nového patriarchátu je umožnit těmto mužům soustředit se na jejich úkoly spojené s vytvářením civilizace, aniž by se museli přehnaně znepokojovat hledáním a udržením ženy.

Navíc je tento nový patriarchát v první řadě návodem pro muže, jak se chovat *sami k sobě* – a až na druhém místě o tom, jak se chovat k ženám. Má muže zbavit břemene nutnosti přistupovat k dobývání žen jako k samostatnému podniku a namísto toho jim dovolit plně se soustředit na nabývání a zdokonalování vlastností nutných k zachování civilizace. Posiluje u mužů oprávněnou víru v nárok na své ženy – z toho titulu, že jsou tvůrci a strážci největší civilizace, jakou kdy lidstvo poznalo. To dává bělochům samo o sobě právo mít ženy, bez dalších podmínek.

Nový patriarchát nebere ohledy na podbízení se a uspokojování ženských sexuálních preferencí, ale paradoxně – ovšem v souladu s poznatky manosféry – jakmile muži tento postoj skutečně přijmou za svůj, zvýší to jejich přitažlivost pro ženy, a tak bude vedlejším účinkem jeho zavedení i větší úspěch u žen, pro zachování naší rasy a civilizace samozřejmě nezbytný. Nezapomínejme však, že na rozdíl od světonázoru „pickup artists“ 3] není v tomto případě uspokojení ženských sexuálních instinktů hlavním cílem, ale spíše vítaným vedlejším produktem.

Nový patriarchát tak vlastně nevyhnutelně předznamená novou vývojovou etapu naší civilizace. Tak jako získává dospívající mladík další a další poznání o ženách a vztazích, dá se o něčem podobném mluvit i na úrovni celých civilizací. V čase našeho mladického idealismu a romantismu jsme si ženy idealizovali a cenili si romance. Přímo a jedinečnou zkušeností s odhalenými ženskými instinkty bez kontroly v každodenním životě se naše civilizace nevyhnutelně stane poněkud cyničtější.

Samotná idea romantické lásky bývá často označována za jedinečně západní fenomén. Nejpravděpodobnějším důvodem se mi jeví relativní mládí naší civilizace v porovnání s ostatními. Jakkoliv to možná někoho pobouří, dá se předpokládat, že romance se vytratí i z naší civilizace a na vztahy mezi pohlavími budeme v budoucnu nahlížet striktně utilitaristicky a s jistou dávkou cynismu, zapříčiněnou traumatickými zkušenostmi naší generace. Postaráme se, aby byla tato naše unikátní zkušenost i a jejím prostřednictvím nabyté poznání zanesena do análů naší civilizace a předávána jako hlavní zásada budoucím generacím bělochů, a ti tak už nikdy nemuseli zopakovat naše chyby s vypuštěním žen ze řetězu.

Poznámky

1] K termínu „manosféra“ viz TheRedpill.cz („Vítejte na jedné malé výspě TRP filosofie na

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

českém internetu. Cílem tohoto webu je uvést do diskuze o sexuální strategii a reálné sociální dynamice. Téma je určeno heterosexuálním maskulinním mužům, kteří se začínají stávat minoritou. To co včera bylo mužné, obrací feministický narativ v misogynii.“)

2] „*Game*“ (hra) – podle knihy Neila Strausse *The Game: Penetrating the Secret Society of Pickup Artists*.

3] Wikipedia uvádí poněkud neumětelský termín „umělci v balení žen“. V článku se držíme původního „pickup artists“.

Úvaha Émile Duranda *Faustian Civilization & the New Patriarchy* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 24. července 2017.